КНЯЖНА ТАРАКАНОВА

Мережки прогнили.
Безумна, жоно, ти єси!
Щурі на спідниці.
І тінь голубої краси.
В Росію!! В Росію!
У часу кривавий розлом.
Де гори високі.
Та вищий цариці престол.
Любові і слави
безумне і дике дитя,
Пощо тобі слава,
коли забирають життя?
Метелик на свічці
веде золотий менует,
Блищать аксельбанти
у тіні розкішних карет ,
Княжна-самозванка,
удачі смішний волонтер,
Пощо тобі вічність,
коли забирають ТЕПЕР?
Всі царства на світі,
владичі корони – лиш тлін,
І навіть, і навіть…
Оцей кам"яний равелін.
Де фалди і рюші?
Кривава сльоза із повік.
Кінчається мука,
коли обривається вік.
Душа авантюрна…
Легкий повелительний перст.
Що може кохання,
коли піднімається хрест?
Зникають всі звуки.
Щурі і блощиці. Аго-о-в!

Пощо тобі влада?
Коли забирають любов.
Роз"ярений кашель
прорве казематний мішок.
І падає тіла
зітлілий, ротерзаний шовк.

Наталя Дзюбенко-Мейс